

ת"פ 62444/07 - מדינת ישראל נגד אבנر דניאל טואיטו

בתי המשפט

בית משפט השלום קריית גת
ת"פ 62444-07-14 מדינת ישראל נ' טואיטו

בפני: כבוד השופט אור אדם, סגן הנשיאה
המאשימה מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד يولיה מיניבוץ' תביעות לכיש
נגד אבנר דניאל טואיטו ע"י ב"כ עו"ד מרון אלפסי
הנאשם

הכרעת דין

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המיחס לו הסעת שוהה בלתי חוקי בנגד לסעיף 12 א' (ג)(1) לחוק הכנסה לישראל תש"ב - 1952 (להלן: "החוק").
2. כעולה מכתב האישום, הנאשם, ביום 6.5.14 בשעה 12.05 או בסמוך לכך, בכביש 35 ליד בית גוברין, הסיע במוניתו שלושה תושבי הרשות הפלשתינאית שאון בידם אישור לשוהות בישראל חוק.
3. אף שתחילה כפר הנאשם גם בזכות העובדתי, של העדר היתר לשוהות בישראל, ובקש לחקור את עורכי תעודות עובדי הציבור לעניין זה, הרי שב��ופו של דבר ויתרה ההגנה על חקירה נגדית של כל עדי התביעה, וכל חומר החקירה הוגש בהסכמה.
4. המחלוקת היחידה בין הצדדים הייתה לעניין **היסוד הנפשי** - הינו אם הנאשם הרים את הנטל להוכיח כי לא התעורר בלבו חשד לכך שהנוסעים ברכביו היוו בישראל שלא כדין.
5. **חקירת הנאשם במשטרת** כאשר נעצר הנאשם, תשובתו הראשונה הייתה: "**לא ידעתם שאין להם אישורים**" (ת/8). הנאשם לא ציין כי לא חשד בכך, אלא רק שלא ידע זאת.
6. בהודעתו בחקירה המשטרתית, ת/1, טען הנאשם כי לקח את הנוסעים מאתר בניה בבית שמש. הנאשם הסביר בנוגע לדין ודברים עם הנוסעים ברכב כך: "**אני שאלתי אותם 4 פעמים אם יש להם אישורים. הם אמרו לי שהם רוצים לлечת למחסום תרkomia ובכלל זה שאלתי אם יש להם אישורים...**" (ת/1-3-2). הינו הנאשם חשד להעדר אישורים, ובקש לבירר זאת עם הנוסעים ברכב. הנאשם נשאל מדוע לא בדק אם יש בידי הנוסעים אישורי שהייה בישראל, והשיב כך: "**הם אמרו לי שהם הכל מסודר באתר בניה יש 30 עובדים. חשבתי שהכל בסדר שהוא. כשחזר אמר לי: תשמע, יש עובדים לקחת לתרkomia, אתה רואה מלא עובדים, באו אליו עלו לאוטו, ואמרו לי יש אישורים, והבנתי שהכל מסודר בוגסף זהה עשייתי להם הנחה בנסעה, מה שמראה שהסתעתי אותם בתמיינות, והם אמרו לי שיש להם אישורים...**" (ת/1 ש' 10-7). בתום החקירה, החוקר הטיח בגיןם כי הוא אמרו היה לבדוק

את האישורים, והנאם השיב כך: "היתי צריך לבדוק להם אישורים, אבל לא בדקתי כי באתי לאתר בניה וראיתי בלב בית שמש שיש שם 30 עובדים ובונים. ההרגשה שלי הייתה שהם מסודרים ויש להם אישורים ולא חשבתי שהם יעבדו עליי...". (ת/1 ש' 14-13).

7. ניתן לראות מגרסתו של הנאם, כי הוא סבר שהכל מסודר" בעיקר בגלל שלקח את הפעלים מאתר בניה מסודר. הוא מודיע לכך שהוא עליו לבדוק את האישורים. הוא חשד ולכן שאל אותם, והם השיבו לו שיש להם אישורים, ולתחושתו הכל היה אמר ליה להיות מסודר.

8. **עדות הנאם** בעדותו של הנאם בבית המשפט, הוא הרחיב מעבר לאמור בהודעה, ומספר כי התקשר אליו ידידו יצחק חזן וביקש כי ישע עובדים למחסום תרكومיא. לדבריו, הוא שאל את חזן אם הוא יכול לבדוק להם את האישורים, וחזן אמר לו שזה בסדר, כי הוא הסיע אותם בעבר פעמיים. הנאם הוסיף ציון, שאחרי שנחקר במשטרת, מצא בתוך האוטו אישור קרווע של אחד מהנוסעים, אשר הוגש וסומן נ/1, אישור שהוא נראה אישור מזויף. לדבריו, הוא הגיע למשטרת וביקש להציג את האישור בפני החוקר, והחוקר אמר לו שיציג זאת בבית המשפט.

9. הנאם נשאל למה לא בדק את האישורים והשיב, כי מחד גיסא סמרק על החבר שלו חזן, ומайдך גיסא בכלל שלקח את העובדים מאתר בניה מרכזי בבית שמש האמין כי הם מאושרים.

10. הנאם אישר כי: "מאה אחוז היתי צריך לבדוק" (ע' 9 ש' 2 לפרו), אבל סמרק על חברו. הנאם נשאל מדוע אם כך שאל את הנוסעים מספר פעמיים, אם יש להם אישורים, והשיב כי למרות שהוא סמרק על החבר הוא רצה לוודא שיש להם אישורים (ע' 9 ש' 27 לפרו).

11. **עדות חזן** הנאם הביא כסיע את העד יצחק חזן. חזן העיד, כי קיבל טלפון ממנהל עסקה שיש לקחת חמישה עובדים למחסום. כיוון שלא היה לו עצמו מקום ברכב, הוא פנה לנאם וביקש שייקח את הנוסעים למחסום. חזן העיד לגבי הפניה לנאם כדלקמן: "הוא שאל אותו אם יש להם אישורים, ואמרתי שכן, כי הסעתם אותם פעמיים בעבר. הגעתו למקום. בדיקן יצאו שלושה פועלים שסייעו לעבוד. בדקתי את האישורים והוא להם אישורים. אבנער הגיע אחרי מס' דקוט, וידעת כי הוא לחוץ בזמן, ואמרתי לו קח את שלושת הפעלים האלה והם מסודרים, קח אותם זהה..." (עמ' 10 ש' 27-23 לפרו). גם חזן סיפר כיצד לאחר מכן הם מצאו ברכב אישור קרווע.

12. בחקירה הנגדית, חזן חזר על הטענה כי בדק את הנוסעים וראה שיש להם אישורים. חזן נשאל מדוע לא עמד על מסירת גרטתו במהלך החקירה במשטרת, והוא השיב כי הבין מה הנאם ש אין מה לעשות אלא לחכות לבית המשפט.

ההלכה הפסוקה

13. סעיף 12א' לחוק קובע בס"ק (ד) כדלקמן: "(1) מי שעשה מעשה כאמור בסעיפים קטנים (א), (ב), (ג) או (ג5), והוכחה מודעתו לכך שהLEN, העובד, הנושא או הנהוג, לפי העניין, הוא תושב זר, עליו הרايا שהמעשה נעשה באחת מלאה: (א) לאחר שבדק שבידי התושב הזר מסמכים, שלפיהם הוא נכנס לישראל בדין וושב בה כדין או, לעניין עבירה לפי סעיף קטן (ג5), מסמכים

שפליהם הוא רשאי לנוהג ברכב בישראל;
נכns לישראל שלא כדין, שהוא יושב בה שלא כדין, או לעניין עבירה לפי סעיף קטן (ג5), בנסיבות
שבהן הוא לא חשד שהתוושב הזר אינו רשאי לנוהג ברכב בישראל....".

14. מכאן שהמחוקק הורה, כדי בהוכחה לעניין מודעות לכך שמדובר בתושב זר, כדי להבהיר את הנטול לנאשם להוכיח שבדק אישורים או שקיימות נסיבות שלא עוררו חשד להעדר אישורים. בעניינו, הנאשם היהודיה כי ידע שהנוסעים ברכבו הם תושבים זרים. לפיקח עבר הנטול אליו, להוכיח את אחת משתי החלופות: כי בדק את המסמכים שלהם או שקיימות נסיבות שהבן הוא לא חשד שהතושבים הזרים נכנסו לישראל שלא כדין. מה טיבו של נטול זה המוטל על הנאשם?

15. במסגרת החלטת אבו אחמד (רע"פ 2278/03 **נסים אבו-אחמד נ' מדינת ישראל**, (28/04/2003)), קבע בית המשפט העליון, שאדם שאינו מכיר את הנושא אותו הוא מעלה לרכבו, אינו פטור מן הצורך לבדוק את מסמכו, אלא אם כן יש בידו להראות כי בנסיבות העניין, ועליו הנטול להוכיח, לא חשד שמדובר בתושב זר, השווה בישראל שלא כדין. כב' השופטת חיית מצאה לנכון להציג, כי זהירות זו, ואחריות זו, הן צו השעה וצו המחוקק וה המבקש באותו עניין לא הרים ولو תחילתו של הנטול המוטל עליו, לפי איזה מן החלופות דלעיל.

16. בעניין سورוזינסקי (ת"פ (ריאל"צ) 2416-08-06 **מדינת ישראל נ' אלכסנדר سورוז'ינסקי**, (17/05/2010)), תיאר בית המשפט את המתווה הקבוע בהוראת החוק: **ראשית**, על הتبיעה להוכיח את היסוד העובדתי, דהיינו שהנוסע הינו תושב זר, השווה בישראל שלא כדין; **שנייה**, על הتبיעה להוכיח את מודעותו של המטייע לכך שהנוסע הינו תושב זר השווה בישראל שלא כדין; **שלישית**, משהוכיחה הتبיעה את אלה, עובר הנטול את הנאשם להוכיח התקיימונות של אחת הנסיבות המפורטות בסעיף 12א(ד)(1) לחוק הכניסה לישראל. בעניין سورוז'ינסקי, קבע בית המשפט, כי דרישתו של הנאשם מהתוושב הזר כי יציג לו היתר לעובוד בישראל, מגלה פנים שהוא חשד שמדובר בתושב הארץ. למראות חסד זה הוא נמנע מלברר עובדה זו לאשרה ועד תוממה, והסתפק בתשובה התושב הזר, כי יציג לו היתר למחירתה.

17. גם בעניין עיראקי (ת"פ (נתניה) 6355/06 **מדינת ישראל נ' עיראקי אברהים**, (26/01/2009)), נקבע, שעיל מנת לבסס את היסוד הנפשי הדרוש להרשעתו של הנאשם בעבירה שיוחסה לו, על הتبיעה להוכיח כי היה מודיע לכך שמדובר בתושבים זרים, או שחשד כי מדובר בתושבים זרים, אך נמנע מלברר אפשרות זו עד תום. אם יעלה בידה לעשות כן, עובר הנטול אל כתפיו של הנאשם לשכנע כי לא חשד שהතושבים הזרים נכנסו לישראל שלא כדין, ולהלופין כי בדק שבידם יש מסמכים המתירים את כניסה לישראל. עצם העובדה שהנאשם שאל את כל הנוסעים מהין המ, מעידה כשלעצמה על כך שחשד כי מדובר בתושבים זרים השוהים בישראל שלא כדין, ואם היה ספק כלשהו באשר למסקנה מתבקש זה, הרי שהנאשם עצמו אישר אותה מפורשות, כשהheid ששאל שאלות אלה על מנת להיות בטוח שאין מטייע תושבי שטחים, והיה מודיע לאפשרות שתושבים זרים שאין בהם אישורי שהייה בישראל יעלו למומנית. והנה, על אף שהתעורר בו חשד זה, הסתפק הנאשם בתשובותם הלקונית של הנוסעים כי הם מקלנסואה. נפסק שם, שההוראתה המפורשת של החוק קובעת, כי ברגע שמתעורר החשד כי אחד הנוסעים הנו תושב זר, על הנאשם לברור

אפשרות זו על בוריה, ואין מקום להסתפק באותה תשובה לكونית.

18. הסניגורית טענה בסיכוןיה, כי מדובר בעבירה של מחשبة פלילית ואין די ברשנות. המאשימה טענה כי אין מקום לטענה כאילו מדובר ברשנות, שכן חсад שלא נתברר עשוי לבסס ידיעה של ממש, מכוח הכלל בדבר עצמת עיניהם. בעניין ג'בארין (ת"פ (רמלה) 13-06-2015-29261 **משטרת ישראל נ' אחמד ג'בארין** - עצמו, תק-של 2015(2), 61497(18/05/2015)),קבע בית המשפט שהעבירה אינה עבירה רשנות, לגביה די בהוכחת חсад בכוח, אלא עבירה הדורשת מודעות או חсад בפועל. אמנם, די בהוכחת חсад והימנעות מלבררו, כתחליף להוכחת מודעות, אולם כבר נפסק שעל החсад להיות איש-סובייקטיבי ואין להסתפק בחсад שהוא מתעורר בלבו של אדם מן היישוב. הוכחת קיומו של חсад נעשית בדרך כלל באמצעות הראות האובייקטיביות, אם עולה מהן שבנאשם אכן התעורר חсад, או שבמבחן השכל הישר הרי כי לא יתכן שחסד כאמור לא יתרור בנאשם. אך הדרישה היא להוכחת קיום חсад בפועל אצל הנאשם המשווים בנסיבות הקונקרטיות של הפרשה. בעניין ג'בארין, נקבע כי לא הוכח ברף ההוכחה הנדרש, מעבר לכל ספק סביר, כי הייתה לנאשם מודעות להיות הפועל תושב זר, והנאשם זוכה.

19. גם בפרשת פאחוריו (ע"פ (ירושלים) 09/06/2009 **מדינת ישראל נ' זיאד פאחוריו**, (03/06/2009)), הותיר בית המשפט המחויז זיכוי של נאשם על כנו, לאחר שקבע כי נותר ספק אם הנאשם ידע שמדובר בתושב זר, שכן לגבי נתון זה, הנטל נותר על שכמה של המאשימה.

20. לעומת זאת בערעור בעניין אלג'זאר (ע"פ (ירושלים) 09/06/2009 **شمואל אלג'זאר נ' מדינת ישראל**, (18/11/2009)), הותירה הרשעה, לאחר שקבע כי לאור סעיף 12א(ד)(1) דלעיל, מועבר לפתחו של הנאשם נטול הראה, לפיה בדק המסמכים בידי הנושא ומצא כי הוא רשאי להיכנס לישראל כדין. נטול זה לא הורם, שעה של דברי המערער "האישור" שהוצג בפניו היה על פניו בלתי אמין.

21. כך הורשע נאשם בעניין סראיה (ת"פ (פתח-תקוה) 11-06-2008 **מדינת ישראל נ' יוסף סראיה**, (03/07/2013)), כאשר נקבע שהנאשם לא הוכיח אף אחת משתי החלופות שבסעיף 12א'(ד) (1) לחוק. הנאשם לא הביא ראיות לכך שבדק את המסמכים של שני השב"חים, שלפיהם הם שוויים בישראל כדין, וכן לא הביא ראיות לכך, שלא חasad בשני השב"חים שהם שוויים בישראל שלא כדין (ור' גם: ת"פ (ירושלים) 08/07/2009 **מדינת ישראל נ' אחמד טהה**, (07/07/2009), פסקה 22 לפסה"ד).

22. לעומת זאת, בעניין אמבעש (ת"פ (ירושלים) 08/06/2009 **מדינת ישראל נ' משה אמבעש**, (27/01/2010)), זוכה הנאשם, לאחר שבית המשפט התרשם כי הנטל הורם, שכן ההיכרות שתוארה בין הנאשם לתושבי השטחים הייתה היכרות ממושכת, הם עבדו ברכף בפרויקט הבניה ואחד מהם היה מנהל עבודה.

ההכרעה

23. כעולה מהפסקה שפורטה לעיל, בנגד לנטול הכללי, לפיו על המאשימה להוכיח בדרך כלל הן את היסוד העובדתי והן את היסוד הנפשי מעבר לכל ספק סביר, הרי שסעיף 12 א' (ד)(1) קובע, העברת נטול באופן חריג לחוק פלילי. נקבע כי בעניין העיטה, הסעה והלנה של שוויים בלתי חוקיים, די בהוכחה (מעבר לכל ספק סביר), כי הנאשם ידע שמדובר בתושבים זרים, כדי שהנטול יעבור אל הנאשם, להוכיח שבדק

מסמכים לפיהם התושב הזר נכנס לישראל כדין, או לחלוין, כי קיימות נסיבות שבן הוא לא חשד שהמדובר
הזר נכנס לישראל שלא כדין או יושב בה שלא כדין.

24. בעניין רוחוב (ע"פ 4675/97 **ישראל רוחוב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נג (4), 337 (9/1999)), נדונה מידת הנטול המוטל על הנאשם להפריך חזקה שבחוק. כל השופטים היו תמיימי דעתם כי הנטול להפרצת סיג הוא ע"פ AMAZON הסתברויות. באשר להגנות, היו הצדדים חלוקים (שם, פסקה 35 לפסק דין של כב' השופט חשיון; ור' גם פסקה 57 לפסה"ז; פסקה 9 לפסה"ז של כב' השופט בינייש). ניסוח סעיף 12א' (ד) (1) לחוק הכניסה לישראל, דומה לניסוח שנדון בעניין רוחוב, לגביו הסכימו הכל כי הנטול על הנאשם על פי AMAZON הסתברויות. כך למשל, באשר לנטול המוטל על הנאשם להוכיח כי החזק סיכון למטרה כשרה, קבעה כב' השופטת (כתוארה אז) נאור, כי נטול ההוכחה שהחזקת הסיכון הייתה למטרה כשרה הוא על הנאשם. הנאשם לא יצא ידי חובתו, אם לא עלה בידו להוכיח טענה זו **במידה של AMAZON הסתברויות**. למסקנה זו מובילים לשון החוק, אופיו העברי, מבנה העבירה, מיקום העבירה בחוק העונשין, תכלית העבירה ושיקולי המידניות האופפים את הסוגיה דן (רע"פ 7484/08 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (22/12/2009), פסקה 21 לפסה"ז).

25. נמצא איפוא, כי הנטול המוטל על הנאשם הינו להוכיח את אחת משתי החלופות שקבעה הסעיף, והוא נטל לפי AMAZON הסתברויות. צוין כי במהלך הסיכומים טענה הסניגורית מספר פעמים: "...ובכן מטעורר הספק בדבר מודעתו של הנאשם..." (ע' 14 ש' 21 לפרו'); "...מביאה ביחד למסקנה שמתעורר ספק בדבר חשד של הנאשם..." (עמ' 15 ש' 1 לפרו'); "...השגיאה לא מגבשת את היסוד הנפשי החדש ולכן מוטל ספק במודעות..." (עמ' 15 ש' 17 לפרו'); "גרסתו של הנאשם מעלה ספק סביר באשר להתגשות היסוד הנפשי הדרosh להוכיח העבירה..." (עמ' 15 ש' 23 לפרו'). כמתואר לעיל, לנוכח הוראותו הברורה של סעיף 12 א' (ד)(1) לחוק, אין די בכך שהנ帀ים יעורר ספק, אלא הנטול עליו להוכיח, על פי AMAZON הסתברויות, את קיומן של אחת משתי החלופות שבסעיף.

26. בענייננו, אין מחלוקת כי החלופה הראשונה אינה מתקימת. נוסח הסעיף מדבר על בדיקה של מסמכים **שערו** **הנ帀ם**, ולא אדם אחר. הטענה לפיה חזו בדק את המסמכים של הנוסעים, לא יכולה להועיל לנ帀ם, כשהוא עצמו לא בדק את המסמכים, שכן ס"ק (א) מצין במפורש כי עליו הראיה **שהוא** בדק שביי התושב הזר מסמכים כי נכנס לישראל כדין.

27. המחלוקת בין הצדדים נוגעת איפוא, לשאלת אם הנאשם הרים את הנטול באשר לס"ק (ב), הינו האם לנוכח כלל הנסיבות, הרים הנאשם את הנטול, ע"פ AMAZON הסתברויות, והוכיח כי הוא לא חשד כלל שהנוסעים ברכבו נכנסו לישראל שלא כדין.

28. הצדדים היו חלוקים בסוגיה העובדתית אם חזו בדק את המסמכים של שלושת השווים הבלתי חוקים טרם עלו לרכבו של הנאשם. למחלוקת עובדתית זו אין שלכה ישירה על שאלת הרשותו של הנאשם, שכן כאמור בסעיף 12 א'(ד)(1) לחוק, מדובר בסוד הנפשי של הנאשם עצמו. לאחר שהנ帀ם עצמו לא בדק את המסמכים, הרי שלא מתקימת החלופה הראשונה ויש לבדוק את החלופה השנייה, אם הנאשם חשד כי הנוסעים ברכבו שווים כלל חוק. לעניין החלופה השנייה, פחות חשוב איזה בדיקה עשה חזו,

ושחשוב יותר מה חזן אמר לנאים, שהביא אותו, לטענתו, להuder כל חשד כאמור בסעיף 12 א' (ד) (1) (ב) לחוק.

29. למורת זאת, נראה לי כי קשה לקבל את טענתו של חזן שבדק את המסמכים של כל אחד ואחד מהשוהים הבלתי חוקיים. חזן עצמו פתח את עדותו בברך שצין, כי כאשר הנאשם שאל אותו אם יש להם אישורים, הוא השיב שכן, כי הסיע אותם פעמיים בעבר (ע' 10 ש' 23-24 לפרו'). הנאשם אישר כי חזן אמר לו שזה בסדר, כי הביע אותם פעמיים בעבר (ע' 7 ש' 8 לפרו'). שילוב של אמרות אלה, מוביל למסקנה שהחזן סבר כי מדובר בבעל אישורים, על יסוד בדיקות שערך בעת הסעות בעבר, ולא במסגרת האירוע הנוכחי. אם אכן היה חזן בודק בפועל את המסמכים באירוע הנוכחי, מסתמא שהיה מסתמן על הבדיקה שנערכה זה עתה, ולא על הסעה בעבר שאזכרה גם בעדותו וגם בעדות הנאשם.

30. גם העובדה שנותן כה חשוב, Caino הցgo בפני חבר של הנאשם אישורים מזויפים, לא נמסר למשטרה, ואף לא נאמר ولو ברמז בדינום קודמים, הן בדיון ביום 14.12.18 בפני כב' השופט שמואלי מאיר, והן בדיון בפני ביום 3.3.15 - מנסה לקבל את הטענה Caino הցgo ביום האירוע עצמו אישורים מזויפים על ידי הנוסעים בפני חזן.

31. יחד עם זאת, אני נכון לקבל את טענתם של חזן והנאים, כי חזן אמר לנאיהם שמדובר בעובדים שכפי הנראה יש להם אישורים חוקיים, שכן הסיע אותם כבר פעמיים בעבר. השאלה אם די באמירה כזו של חבר, כדי להרים את הנטול הקבוע בחלופה שנייה של סעיף 12 א' (ד) (1) לחוק.

32. הנאשם הודה בפה מלא, גם בחקירה במשטרה (ת/1 ש' 13) וגם בעדות בית המשפט (ע' 9 ש' 2 לפרו'), כי הוא היה אמר לבודק להם אישורים ולא להסתפק בתשובה של הנוסעים ברכבו, וכי שגה בכך שלא בדק בעצמו את האישורים.

33. מהודעתו של הנאשם עליה, שהנאיהם עצמו לא סמרק לחלוtin על דבריו של חזן יידין, ولكن שאל את הנוסעים שוב ושוב, לדבורי ארבע פעמים (!), אם יש להם אישורים. ראיינו בפסקה, ששאלות מעין אלה מלמדות על חשד (ת"פ (נתניה) 6355/06 מדינת ישראל נ' ערacky אברהים, (26/01/2009) ; ת"פ (ראשל"צ) 2416-08 מדינת ישראל נ' אלכסנדר سورוז'ינסקי, (17/05/2010)).

34. מכל האמור לעיל עולה, כי הנאשם חשד שהנוסעים ברכבו אינם בעלי היתרי שהוא בישראל כדין. כעולה מחקירתו במשטרה הוא ניסה להפיג חשש זה על ידי שאלות חוזרות ונשנות והסתפק בתשובות שנותנו השווים הבלתי חוקיים מבל' לדרוש לבדוק את מסמיכיהם.

35. אכן, אם היה הנאשם דרש לבדוק את המסמכים ואם היו מוצגים בפני אישורים מזויפים, ניתן היה לזכותו מכוח הוראת החלופה הראשונה שבס"ק (א) לס' 12 א' (ד) (1) לחוק. ואולם, כאשר התעורר החשד בלבו של הנאשם, והוא לא בדק בעצמו את האישורים, ובודיעבד התבerrer כי השווים הבלתי חוקיים נמצאים בארץ ללא יותר שהיא כדין - הרי שאין נפקא מינה לשאלת אם היו בידי הנוסעים ברכבו, כולם או אחד מהם, אישורים מזויפים, שכן הנאשם לא בדק אותם ולא ראה אותם.

36. אלמלא הפיקת הנטול הקבועה בסעיף 12 א' (ד) (1) לחוק, ניתן היה לקבוע שקיים ספק סביר בקיומו של

היסוד הנפשי של הנאשם, כפי שטענה הסניגורית בסיקומיה. עם זאת, שעה שהנintel על הנאשם להוכיח כי הוא לא חשד כלל לאפשרות העדר אישורי כניסה כדין, הרוי שהנאשם לא הרים את הנintel המוטל עליו, ועל כן יש להרשיעו בדיון.

37. נוכח האמור לעיל אני מרשע את הנאשם בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום, של הסעת שוהה בלתי חוקי בנגד לסעיף 12 א' (ג)(1) לחוק הכניסה לישראל תש"ב - 1952.

ניתן היום, ה' ניסן תשע"ו, 13 אפריל 2016 במעמד הצדדים.